

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τα μυστήρια

των περιθίων

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σ' αφήνω με το φάντασμα της κόρης σου! Περίτρομη ή Σάρρα, σωριάστηκε γονατιστή κι' έβγαλε μιά κραυγή φρίκης σαν νάβλεπε μπροστά της κάποιο άπαισιο φάντασμα.

— "Ελεος! Πεθαίνω!..."

— Πέθανε, λοιπόν, καταραμένη! μούγκρισε με λύσσα ο Ροδόλφος. Τρέχω τώρα να σκοτώσω το συνένοχό σου, το δήμιο στον οποίο παράδωσες την κόρη σου!

Και ο Ροδόλφος έτρεξε έξω, διευθυνόμενος προς την κατοικία του Ζάκ Φεράν.

* * *

Είχε νυχτώσει πειά την ώρα που ο Ροδόλφος έφυγε μαινόμενος από της Σάρρας, για να πάη στο σπίτι του συμβολαιογράφου Ζάκ Φεράν. 'Ο άνεμος σφύριζε άπαισια κι' έβρεχε άκατάπαυστα.

'Ο Ζάκ Φεράν έρισκόταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και κοιόταν, ενώ ο Πολυντόρ, όρθιος πιό πέρα, κύτταζε το συνένοχό του μ' άνηυχία.

Το πρόσωπο του Φεράν ήταν πελιδνό, τὰ βλέφαρά του πρισμένα και κατακόκκινα.

— Μιά τέτοια κρίσις να του έρθη άκόμα, τετέλεσται! είπε ο Πολυντόρ με σιγανή φωνή...

Κι' έπειτα πρόσθεσε, ακούγοντας άπ' έξω το ούρλιασμα του ανέμου:

— "Άκου! 'Οργή Κυρίου!... Τι νύχτα!... Τι νύχτα!..."

'Εκείνη τή στιγμή ο Ζάκ Φεράν άνασκήρτησε στο κρεβάτι του και ψιθύρισε:

— Κησίλη!... "Ω, Κησίλη!..."

Και συγχρόνως πεταχθηκε άπό τὰ ρουχά του.

'Ο Πολυντόρ έτρεξε άμέσως κοντά του.

— Ποῦ πᾶς;... τόν ρώτησε. Τι θέλεις;

— Πηγαίνω να βρω την Κησίλη!...

— Κάτισε φρόνιμα... 'Η Κησίλη δέν είνε πειά εδώ... Πέταξε τὸ πουλάκι! φώναξε ο Πολυντόρ κι' άρπαξε τὸ συμβολαιογράφο άπό τὸ μισράτσο.

— "Άφησέ με!... "Άφησέ με! ούρλιαξε ο συμβολαιογράφος. 'Η Κησίλη είν' άπάνω και με φωνάζει... "Άφησέ με... γιατί τὰ νύχια μου ξεσκίζουν..."

— Δέν θά θγής άπό 'δὼ μέσα! του άπάντησε με τόνο σταθερό ο Πολυντόρ. Μή με άναγκάσης να σε δέσω σαν τρελό στο κρεβάτι σου...

— "Άφησέ με, σου είπα! ξαναφώναξε ο Ζάκ Φεράν. 'Η Κησίλη είν' άπάνω και με φωνάζει... Μή μ' έξοργίζεις... Πρόσεξε καλά!..."

— Δέν θά τὸ κουνήσης οὔτε θήμα άπό 'δὼ...

— Γιρόσεξε, σου είπα!...

— Κι' εγὼ σου είπα οτι τὸ συμφέρον σου είνε να μὴ τὸ κουνήσης άπό 'δὼ!...

— Μ' έμποδίζεις να πάω να βρω την Κησίλη; ούρλιαξε ο Ζάκ Φεράν. Τότε και τὸ δικό μου συμφέρον είνε να σε σκοτώσω. Νά! Νά! λοιπόν!...

'Ο Πολυντόρ έβγαλε μιά διαπεραστική κραυγή.

— Σκύλε! "Άπιστε σκύλε! ούρλιαξε. Μὲ χτύπησες στο χέρι!... Μά ή πληγή που μου έκανες, είνε άσήμαντη. "Εννοια σου τώρα και θά σε συγυρίσω εγὼ!..."

— 'Η πληγή που σου έκανα είνε θανατηφόρος!... φώναξε σαρκαστικά ο Ζάκ Φεράν. Τὸ μαχαίρι που κρατάω είνε τὸ δηλητηριασμένο έγχειρίδιο της Κησίλης... 'Αφ' ότου έφυγε εκείνη, τὸ κρατάω άπάνω μου... Τώρα δέν μπορείς πειά να μου κάνεις τίποτε... Είμαι έλεύθερος να πάω να βρω την Κησίλη...

'Ο Ροδόλφος στεκόταν άκίνητος και άφωνος...

Κι' ο συμβολαιογράφος διευθύνθηκε προς την πόρτα...

— "Ω! τραύλισε ο Πολυντόρ. Τὸ χέρι μου μουδιάζει... 'Η παγωνιά του θανάτου με κυριεύει... Τὰ γόνυτά μου τρέμουν... Τὸ φῶς μου θολώνει... Θεέ μου!... Βοήθεια!... Βοήθεια!... Πεθαίνω..."

Και σωριάστηκε βαρὺς κάτω. Τὴν ίδια στιγμή άκούστηκε στο διάδρομο ο θόρυβος μιᾶς πόρτας που έσπαζε και φωνές ανθρώπων.

'Ηταν ο πρίγκηψ Ροδόλφος που είχε φτάσει εν τῷ μεταξύ διψώντας έκδικησι. Μόλις μπήκε στο δωμάτιο, φώναξε με φωνή τρομερή:

— "Θηρίο! Σκότωσες την κόρη μου!... Τώρα κι' εγὼ θά..."

Μά ο πρίγκηψ διακόπηκε και τραβήχτηκε πίσω με φρίκη...

Είδε τον Πολυντόρ νεκρὸ κάτω και τὸν Ζάκ Φεράν ν' άφρίζη και να σπαράζει κοντά στην άλλη πόρτα του δωματίου...

'Ο τελευταίος, μόλις αντίκρουσε τὸν πρίγκηπα, πέταξε μακριά τὸ δηλητηριασμένο έγχειρίδιο, σκέπασε τὰ μάτια του και σωριάστηκε κάτω με μιά κραυγή που δέν είχε τίποτε τὸ ανθρώπινο...

"Άρχισε τότε να τινάζεται με σπασμούς και να προσπαθῆ να σηκώση τὸν τάπητα, σαν να ήθελε να κρυφτῆ κάτω άπ' αὐτόν!...

'Ο Ροδόλφος, ένας ύπρητης του που τὸν άκολουθοῦσε κι' ο θυρωρός του σπιτιοῦ του συμβολαιογράφου, ο οποίος τὸν είχε συνοδεύσει ως εκεί, στεκόντουσαν άνατριχιασμένοι. 'Ο πρίγκηψ, παρ' ὅλο τὸ μίσός του, ένοιωσε οίκτο γι' αὐτὰ που υπέφερε ο συμβολαιογράφος και διέταξε να τὸν μεταφέρουν σε μιά πολυθρόνα.

Οί δύο ύπρητες κατάρθρωσαν να τὸν σηκώσουν με μεγάλη δυσκολία, γιατί ο συμβολαιογράφος εξακολουθοῦσε να σφαδάζη

με δύναμι στα χέρια τους. Τέλος, ὅταν τὸν άπόθεσαν στην πολυθρόνα, έβγαλε μιά φριχτή κραυγή που προξένησε στο Ροδόλφο φρίκη άπεριγραπτη.

— Αίμα! φώναξε. Παντοῦ βλέπω αίμα!... Και πτώματα!... "Ω, πόσα πτώματα... Νά ή Κελαϊδίστρα!... Νά ο άδελφός της χήρας Φερμόν που τὸν σκότωσα για να καταχραστῶ την περιουσία του!... Νά τὸ παιδί της Λουίζας!... "Ω! "Εχει να φάη ή Κησίλη μου σάρκες ανθρώπινες..."

Και ο Ζάκ Φεράν, με μιά άπεγνωσμένη προσπάθεια, πεταχθηκε άπό την πολυθρόνα του κι' άρχισε να σέρνεται κάτω στο πάτωμα. Παραισθήσεις και οφθαλμαπάτες τὸν έβασάνιζαν.

— "Ω! ὦ! εξακολούθησε. 'Ακούω την Κησίλη που με φωνάζει... Ναι, ακούω τή φωνή της... Μά ποῦ είνε;... Ποῦ είνε;... Κησίλη!... Κησίλη!... Περιμένε!... 'Ο γέρο-λύκος σου έφτασε..."

Είχε πέσει με τὰ μούτρα κ' εξακολουθοῦσε να λέη φράσεις άσυνάρτητες, ενώ άφρός έβγαίναν άπό τὸ στόμα του.

"Ω! με δάγκασε!... Βοήθεια... 'Ο Σατανᾶς!... 'Ο Σατανᾶς... Δέν είνε ή Κησίλη!... Είνε ο Σατανᾶς!

Τὸ πελιδνό του μέτωπο ήταν καθιδρο άπό παγωμένο ιδρώτα, τὰ μάτια του είχαν άρχισει να θολώνουν... να γίνονται γαλακτώδη... 'Ηταν πειά φανερό πὼς ο θάνατος είχε άρχισει ν' άπλώνη άπό πάνω του τὰ μαῦρα του φτερά...

'Ο Ροδόλφος και οί άλλοι μάρτυρες της σκηνῆς αὐτῆς στεκόντουσαν άκίνητοι και άφωνοι σαν να έβλεπαν μπροστά τους ένα φρικτὸ έφιάλτη!

— "Α! εξακολούθησε ο συμβολαιογράφος. 'Ο Σατανᾶς έγινε άφαντος... 'Ας πάω τώρα στην έκκλησία να προ-

σευχηθῶ... Δέν πρέπει νά ξεχνάω πῶς εἶμαι ἄνθρωπος εὐλα-
θής... εὐλαθέστατος μάλιστα... "Ὅσο γιά τίς γυναῖκες,
ἀς ἔρθουν κρυφά στήν κάμαρή μου... Δέν θά τίς δῆ κανεῖς...
Δέν θά τὸ μάθη κανεῖς... "Α! νάτες... Εἶνε τρεῖς... Τί λέει αὐτή
ἡ πρώτη;... Λέει πῶς εἶνε ἡ Λουίζα Μορέλ... Ναι, ναι. Τὸ ξέρω...
"ὦ! τί ὠραία πού εἶνε με τὰ μακρὰ της μαῦρα μαλλιά, τὰ
χυμένα στοὺς ὤμους της... Τί ὠραῖο πρόσωπο... "Ελα!... "Ελα,
Λουίζα, κοντά μου νά σ' ἀγκαλιάσω... Μά τί εἶνε αὐτό, πού μοῦ
δίνει;... "ὦ! εἶνε τὸ κεφάλι της κομμένο ἀπὸ τὸ δῆμιό!... Καί
τώρα τὸ νεκρὸ αὐτὸ κεφάλι με κυττάζει... Μοῦ μιλᾷει... «"Ελα!
"Ελα!...» μοῦ φωνάζει. "Ὀχι! "Ὀχι!... Δέν ἔρχομαι!... Δέν θέ-
λω!... Φύγε!... Πήγαινε...

Ὁ Ζάκ Φεράν στάθηκε λίγο λαχανιασμένος κι' ἔπειτα πάλι
συνέχισε με τὰ μάτια ἀπλανῆ.

— Ποιὰ εἶνε αὐτή πάλι; "ὦ! τί ὠραία πού εἶνε!... Πεντάμορ-
φη! Μοῦ λέει πῶς εἶνε δούκισσα... Ἡ δούκισσα ντὲ Λυσινάι...
Μοιάζει με θεά!... Τί χαμόγελο!... Τί φλογερὰ μάτια!... Μοῦ
φωνάζει κι' αὐτὴ νά πάω κοντά της... Νά κ' ἡ Κησίλη... Ἡ Κη-
σίλη μου! Ἡ βασίλισσά μου... "Ερχομαι!... "Ερχομαι!

Καί ὁ Ζάκ Φεράν ἄπλωσε τὰ χέρια του σάν νά ἠθελε νά πιᾶ-
σῃ τὰ φαντάσματα αὐτὰ πού τὸν βασάνιζαν...

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς παροξυσμὸς ὑπῆρξε θανατηφόρος γι' αὐ-
τόν... Σωριάστηκε κάτω σχεδὸν ἀναίσθητος, τὰ μάτια του ἄ-
νοιξαν διάπλατα, φοβεροὶ σπασμοὶ τὸν ἐτίναζαν... Ἀπὸ τὸ στόμα
ἔβγαιναν ἄφροι, σάν νά τὸν εἶχε πιᾶσει λύσσα...

Με φωνὴ σβυσμένη, σφυριχτὴ κατῶρθωσε νά τραυλίση με-
ρικὰ ἀκόμα λόγια:

— Μαύρη νύχτα!... Μαύρη!... Φαντάσματα!... Βρυκόλακες!...
Μ' ἀγκαλιάζουν!... Χάνουν τὰ νύχια τους στίς σάρκες μου...
Φωτιά! Φωτιά!... Κησίλη!...

Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ἀνθρωπομόρφου αὐτοῦ τέ-
ρατος.

"Ἐπειτα ἀπόμεινε ἀκίνητος... Ὁ θάνατος τὸν εἶχε λυτρώσει
ἀπὸ τὸ δίκαιο μαρτύριό του.

Ὁ Ροδόλφος ἔφυγε πλημμυρισμένος ἀπὸ φρίκη...

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

"Ὅπως θά θυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται μας, ἡ Λύκαινα, ἀφοῦ ἔ-
σωσε τὴν Κελαϊδίστρα, τὴν εἶχε μεταφέρει στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ
διακεκριμένου ἱατροῦ, δόκτορος Γκριφφόν.

Ὁ δόκτωρ Γκριφφόν ἦταν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ἐπιθεωρη-
τῆς ἑνὸς νοσοκομείου ἀπόρων, τὸ ὁποῖο εἶχε πάει νά ἐπισκε-
φθῆ ἐκεῖνο τὸ πρωὶ μαζὺ με τὸν φίλο του καὶ φιλοξενούμενό
του κόμητα ντὲ Σαίν - Ρεμί.

Καθὼς οἱ δυὸ φίλοι διέσχιζαν τὸν θάλαμο τῶν ἀσθενῶν, ἄ-
κουσαν ἔξαφνα κάποια νεαρὴ ἄρρωστη νά φωνάζει με λυγμούς:
«Μαμά! Μαμά!... "ὦ! φτωχὴ μου μαμά...

"Ακούγοντας τὴ φωνὴ αὐτὴ ὁ κόμης ντὲ Σαίν-Ρεμί ἀνασκήρ-
τησε καὶ εἶπε:

— "ὦ! μά τὴν ξέρω πολὺ καλά αὐτὴ τὴ φωνή. Εἶνε ἡ φωνὴ
τῆς κόρης τῆς...

Μά δέν πρόφτασε νά τελειώσῃ τὴν φράσι του, γιὰ τὴν ἴδια
στιγμὴ μιὰ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας, ντυμένη στὰ μαῦρα, μπῆ-
κε μέσα στήν αἴθουσα, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ νο-
σοκομείου, ὁ ὁποῖος ὑποκλινόταν μπροστά της...

— Περᾶστε, κυρία μαρκησία ντ' Ἀρβίλ... τῆς ἔλεγε. Ἡ δε-
σποινὴς ντὲ Φερμόν εἶνε στὸ κρεβάτι ὑπ' ἀριθ. 17...

Καὶ ὠδήγησε τὴν μαρκησία πρὸς τὸ κρεβάτι τῆς νέας πού
εἶχε φωνάξει.

— "ὦ! ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ! φώναξε τότε ὁ κόμης ντὲ Σαίν-
Ρεμί, τρέχοντας πρὸς αὐτήν. Ὁ Θεὸς, χωρὶς ἄλλο, ἔστειλε ἐδῶ
ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους του... "Ὡστε ἡ νέα αὐτὴ εἶνε ἡ δεσποι-
νὴς ντὲ Φερμόν;... Κυρία μου, ἤξερα ὅτι ἐνδιαφέρεσθε γι' αὐτὴν
καὶ τὴ μητέρα της πού ἀναξιοπαθοῦν...

Ἡ μαρκησία ἔδωσε τὸ χέρι της στὸν κόμητα καὶ κατόπιν ἔ-
σκυψε πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς μικρῆς ἄρρωστης κι' ἄρχισε
νά σκουπίζῃ με τὸ μαντῆλι της τὸν ἰδρωτὰ πού ἔτρεχε ἀπ' τὸ
παγωμένο μέτωπό της.

— Μά ἡ μητέρα της πού εἶνε; ρώτησε ὁ κόμης με ἀπορία.

— Πέθανε ἡ δυστυχισμένη! ἀποκρίθηκε ἡ μαρκησία. Χυρὸς μό-
λις ἔμαθα ὅτι κατοικοῦσε σ' ἕνα ἄθλιο ξενοδοχεῖο με τὴν κόρη
της... "Ἐτρεξα ἀμέσως ἐκεῖ μαζὺ με τὸν γιαντὸ μου, μά τὴ
βρήκαμε ἐκεῖ ἐτοιμοθάνατη... "Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ξε-
ψύχησε συνιστώντας μου τὴν κόρη της... Ἡ φτωχὴ κοπέλλα, βλέ-
ποντας τὴ μητέρα της νά ξεψυχᾷ στήν ἀγκαλιά της, κυριεύ-
θηκε ἀπὸ μιὰ τρομερὰ κρίσι... Φρόντισα τότε νά τὴ μεταφέρω
ἐδῶ, ἐπειδὴ αὐτὸ ἦταν τὸ πλησιέστερο νοσοκομεῖο... Μά, μόλις
συνέλθῃ κάπως, θά τὴν πάρω στὸ σπίτι μου...

— "ὦ, κυρία, ὁ Θεὸς νά σᾶς ἀνταμείψῃ γιὰ τὴν καλὴ καρ-
διά σας! εἶπε ὁ γέρος κόμης. Ἐγὼ ἦρθα στὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν
ἐπαρχία ὅπου ἔμενα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νά βρῶ τίς δυὸ δυστυ-
χισμένες αὐτὲς γυναῖκες, ἐπειδὴ, καθὼς ἔμαθα, εἶχαν χάσει ὅ-
λη τους τὴν περιουσία...

— Ναι, κύριε κόμη... Ἐνας ἄθλιος, ἕνας ἔλεεινὸς ἄνθρωπος
κατεχράσθη ὅλα τὰ χρήματά τους...

— Ὁ συμβολαιογράφος τους χωρὶς ἄλλο... Καλὰ τὸ εἶχῃ
μαντεύσει ἐγώ...

— Ναι, ὁ συμβολαιογράφος τους, ἕνας ἄνθρωπος ἀξίος ἀγ-
χόνης. Μά δέν εἶνε αὐτὸ τὸ μόνο ἔγκλημα τοῦ Ζάκ Φεράν...
Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Θεὸς τὸν ἐτιμώρησε, ὅπως τοῦ ἀξίζε... Καί
τώρα ὅλα τὰ χρήματα πού κατεχράσθη ὁ ἄθλιος αὐτὸς θά ἐ-
πιστραφοῦν στὴ δεσποινίδα ντὲ Φερμόν μαζὺ με τοὺς τόκους
των...

— Θά τοὺς ἐπιστραφοῦν; Πῶς; ἔκανε ὁ κόμης ντὲ Σαίν-Ρεμί
ξεφνιασμένος.

— Ναι, ὁ ἄθλιος αὐτὸς ἀναγκάστηκε νά ἐπιστρέψῃ τὰ χρήμα-
τα πού τὰ εἶχε κατακρατήσῃ ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα φριχτὸ ἔγκλημα...
Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γιὰ νά καταχρασθῆ τὰ χρήματα σκότωσε
τὸν ἀδελφὸ τῆς κ. ντὲ Φερμόν καὶ παρέστησε στὸν κόσμον ὅτι
αὐτοκτόνησε γιὰ νά καταχρασθῆ τὴν περιουσία του...

— "ὦ! φρίκη!... Γίνονται τέτοια κακουργήματα... Καί τὰ
χρήματα;

— Βρίσκονται κατατεθειμένα στὰ χέρια ἑνὸς σεβασμοῦ ἱε-
ρέως καὶ θά ἐπιστραφοῦν ἀμέσως στὴν δεσποινίδα ντὲ Φερ-
μόν...

— Ἐνας τέτοιος ἄνθρωπος δέν πρέπει μόνο νά ἐπιστρέψῃ ὅ-
σα καταχράστηκε, ἀλλὰ καὶ νά τιμωρηθῆ με τὸ φοβερότερο
θάνατο...

— Ναι, κύριε κόμη... Αὐτὸς ὁ συμβολαιογράφος ἔκανε κι' ἕ-
να ἄλλο ἔγκλημα... Ἐβῶλε κι' ἐπιξάν στὸ ποτάμι μιὰ φτωχὴ
νέα...

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ θάνατος εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπλώνῃ ἀπὸ πάνω του τὰ μαῦρα του φτερά.